

Кърпена Глава

Звярът от
Кривогреблово

*На Джоузеф, Фреди и Емили
Гай Бас*

*На Фийби
Пит Уилямсън*

Stitch Head. The Beast of Grubbers Nubbin

© Text Guy Bass, 2015

© Illustrations Pete Williamson, 2015

All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING

An imprint of Little Tiger Press

I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кърпена глава. Звярът от Кривогроблово

© Издателство „Фют“, 2017

Превод Ирина Борисова Манушева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-252-2

Кърпена Глава

Звярът от Кривогроблово

Гай Бас
Илюстрации Пит Уилямсън

Издателство „Фют“

Денят на голямото плюскане

Стара ода, тий поема,
с рилувани фонели

Лакомията е най-грозна от всички неща,
но веднъж годишно радва ни тя.
Елате при нас и търбух напълнете,
голямото плюскане навред прославете!

Самоконтролът е за слаби духом хора,
тъпчете се, додето замъмите звора.
Ланайте наред кат' за последно –
в този ден напълно туй е редно!

Чревоугодник днес не е обида тук:
цял кон изят със малко зеленчук,
най с копита, с мозък супа –
после картофите си хрунай.

Накрая торта ще погълнеш лесно –
това му е на този ден чудесно!
Ако още на краката си стоиш,
въобще не си готов да си вървиш!

ДОБРЕ ДОШЛИ В
КРИВОГРЕБЛОВО

Население: 664 души

НЕДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

ПРОЛОГ

ВСИЧКИ СА ДОБРЕ ДОШЛИ

(почти)

О, Кривогреблово през зимата! Въпреки мразовития въздух и гъстата мъгла, посрещането бе топло като главня в огнище. Колко щедри бяха тези селяни! Какви пайове, каква плънка! Какви криви усмивки! Човек можеше да гаврътне една бира в „Кучето и тромпетът“ или да сръбне сгаряваща отвара в Стария магазин за чайове с неизвестни съставки на мисис Уинкълбъри. Всеки бе добре дошъл като купичка сварени мозъци в Деня на голямото плюскане, най-топлия зимен празник!

Освен ако, разбира се, не беше чудовище. Защото изисканите люде в Кривогреблово знаеха какво е да живееш в страх от чудовища, твари и луди същества. Откак се бе пръкнало, селото живееше в сянката на замъка „Гротеск“. Злокобният му силует се възправяше високо на хълма, а в него живееше лудият професор Еразмус – най-лудият от всички професори. Ден след ден той се трудеше в зловещата си лаборатория и създаваше ужас след ужас. Замъкът вече бѣкаше от чудовища, а те определено не бяха добре дошли в Кривогреблово.

Ала напашените селяни дори не подозираха, че в „Гротеск“ живеят не само чудовища... В стените му се криеха и други, още по-непредсказуеми, необикновени и смразяващи твари.

И всички те бяха *гладни*.

ПЪРВА ГЛАВА

МАЛКИТЕ УЖАСИИ

(Не можеш да избягаш)

Чудовищата от мрак
не се боят,
бродим ние смело из нощта.
Ала Малките ужасии,
дете не спят,
смразяват ни мигом кръвта.

Подпис:
Създанията от „Гротеск“

– **Ч**у ли това? Игват Малките ужасии – прошенна Арабела, застанала до старата гървена врата.

Тя беше грубовато десетгодишно момиченце с коса като гръмвало гнездо, което намираше безмерно очарование във всички луди и чудовищни твари.

– Кажу си молитвата, Кърпена глава – прошенна отново Арабела.

– А не може ли да се *скрием*? Сигурно още имаме време... – изхленчи той в отговор, навел плешивата си, пепелявосива глава, и попица с пръсти шевовете по лицето си.

В далечината се разнесе силен грохот.

– Няма време за гоненици и криеници – отвърна Арабела, като се ослуша. Съдейки по звука, Малките ужасии приближаваха. Тя погледна големия пуринчен звънец в мъничката ръчица на Кърпена глава. – Ти ги призова. Няма спасение... за никого!

– Ама... аз не знам как! Не знам гали... – опита се да обясни Кърпена глава и разклати звънеца.

Подът вече се пресеше под краката им.

– Много е късно! Ето ги!

БУУУМ!

Вратата се отвори с трясък и в стаята нахлу поток от човешки деца. Еднаквите им униформи, някога безупречни и изгладени, вече бяха грипави и лекъосани след една седмица, прекарана в замъка. Косите им, в началото сресани и пригладени, сега бяха чорлави и проскубани.

– Ааа! – изпусна Кърпена глава, пусна звънеца, който издрънча оглушително на пода, и се закатери по протърканата завеса, за да се спаси от нашествието.

Въпреки странния му вид обаче децата дори не го забелязаха. Първото творение

на професор Еразмус бе прекарало по-голямата част от живота си в криене из сенките. Излизаше само за да излекува най-непредвидимите създания на господаря си от вродената им свирепост и умееше да остава незабелязан.

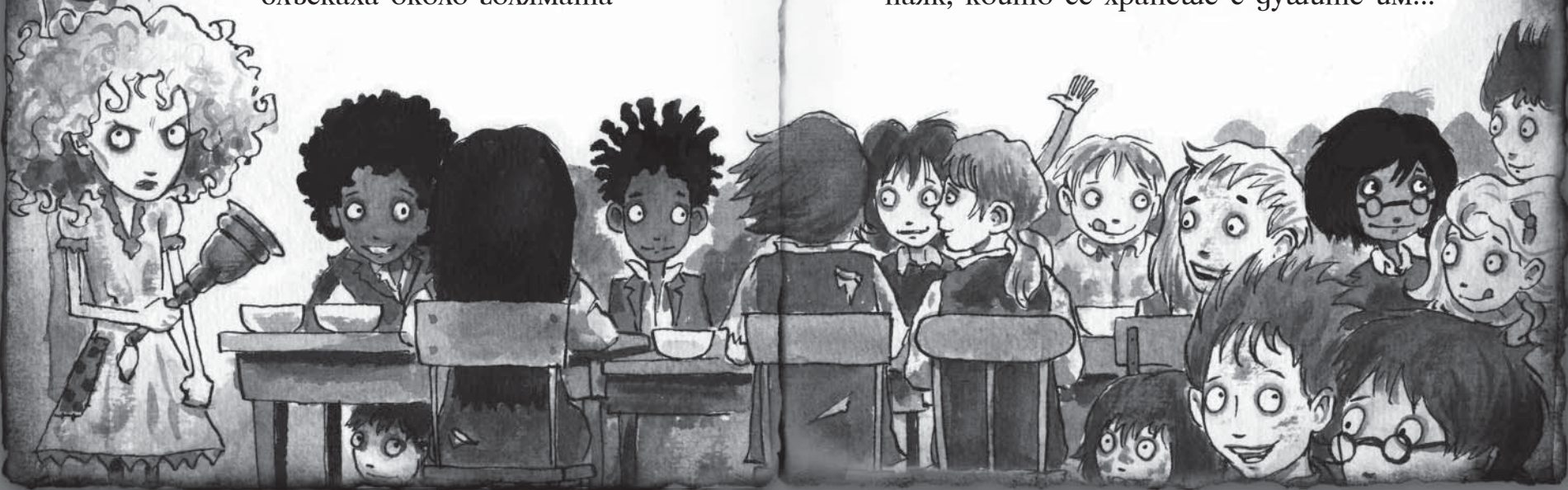
Ала не можеше да се скрие от гълга си. Малките ужасии бяха негов проблем и той трябваше да го реши.

– Адски много са! – промълви Кърпена глава, докато гледаше стотината сирачета, които се блъскаха около голямата

импровизирана маса, сглобена от седем по-малки маси и грижливо подредена със сто купички и лъжици.

– Е, ако това не е жалко състояние на нещата, не знам какво е – въздъхна Арабела и вдигна звънеца от пода. – Замъкът „Гротеск“ не е място за *човеци*. Тук трябва да живеят само *чудовища*.

– Съжалявам, Арабела... но какво друго можех да сторя? – отвърна Кърпена глава, който още се поклащаше на завесата. – Онази госпожа, която гържеше сиропиталището, беше зъл паяк, който се хранеше с душите им...

– Да, и благодарение на теб тя вече е по-мъртва и от гръжка на врата – изръмжа Арабела и разроши бездруго чорлавата си коса. – Не разбирам защо трябваше да довлечем тази пасмина тук.

– Не можехме да ги *оставим* там – напомни ѝ Кърпена глава. – Нямаше кой да се грижи за тях. Нямаха си...

– Да, да, *бедничките* дечица! – изсумтя Арабела. – Работата е там, че цяла седмица не съм виждала ни едно чудовище! Даже Чуми не ще да слезе от тавана...

Кърпена глава вдигна очи и видя любимия прилепо-маймун (полуприлеп, полумаймуна) на Арабела, който неспокойно пристъпваше по кръстосаните греди на тавана и нервно гърчеше:
– ЯаББум! ЯаББум!
СУаРТуКу!

– Виждаш ли? Случвало се е да гризе собствените си пръсти, но дори той не е толкова откачен, че да се мотае близо до Малките ужаси – догаде Арабела. – Всички чудовища в замъка се *изпокриха*.

Кърпена глава добре знаеше защо създанията са се свили в най-тъмните ъгълчета на замъка. Децата си бяха истинско природно бедствие – гръмогласно, непредсказуемо торнаго от енергия. Кърпена глава толкова се стряскаше от присъствието им, че едва стоеше в една стая с тях.

– Не знаех, че ще са толкова... жизнени – рече той, като се плъзна плахо по завесата и скочи на пода до Арабела. – Само преди седмица бяха такива едни тихички, а сега...

– Сега са по-шумни от параден тропет! – изръмжа момичето и тресна звънеца на масата.

– Поне не сме сами. – Кърпена глава се сви зад крака ѝ. – Имаме си...

БУУУМ!

Вратата в другия край на залата се отвори и вътре влезе огромно чудовище – невъобразимо съчетание от гълга опашка, три ръце и едно око по средата на лицето. На върха на главата му се кипреше висока шапка на майстор готвач, а в двете си по-големи ръце носеше гърне, достатъчно голямо да побере поне три овце.

– УЖАСИИ от замъка „Гротеск“! – прогърмя Съществото и вдигна високо гърнето. – ВЕЧЕРЯТА е СЕРВИРАНА!

ВТОРА ГЛАВА

СЛАВА НА ГОТВАЧА!

(Най-вкусният вкус,
който някога ще вкусите)

НАЛУДНО РАЗМИШЛЕНИЕ No 453

*„Вкусът и храносмилането
са луксове, запазени
за недотам лудите.“*

*Из „Случайни научни писания“
на проф. Еразъм Еразмус*